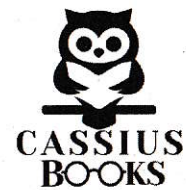

LBRIS

We know
books

Flavia Bădic

RAZE DE UMBRĂ

LIBRIS

We know
books

Copertă: Leila Sandra M.

Corector: Raluca Iacob

Tehnoredactare: Raluca Irimie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂDIC, FLAVIA

Raze de umbră / Flavia Bădic. - Gilău : Cassius
Books, 2025

ISBN 978-630-6714-40-7

821.135.1

©CASSIUS BOOKS, 2025

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform Legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Prolog

Muna

Ceva este complet în neregulă. Din senin, mă trezesc învăluită în sărutări fierbinți și atinsă de mâini reci, care mă caută fără să ceară permisiune. Îmi ațintesc privirea asupra bărbatului pe care-l simt deasupra mea și amuțesc. Piele albă și tare ca piatra, buze pline, de un roșu idilic, nas ascuțit, ochi cafenii, pătrunzători, cu o stranie tentă aurie și păr ca abanosul, toate aparținând *lui*: unicului și inconfundabilului Hades.

Ce nume predestinat! Nu este nici regele adâncurilor, nici zeul morții. Nu... El este infinitul torționar doar atunci când vine vorba de mine. E un groaznic chin înfășurat într-o înfățișare fermecătoare. Lumea îl numește, de secole, *Prințul întunecat*, *Omul de gheață* sau *Stăpânul conacului pierdut*. Eu am crezut mereu că existența lui ar fi doar o poveste scornită pentru a speria copiii și nu am dat niciodată crezare semnalelor de alarmă. Din nefericire, chipul lui uman și aspectul aproape perfect m-au păcălit. Ar fi trebuit să-mi dau seama, încă de la prima vedere, că este doar un vampir extrem de iscusit, dar naivitatea m-a încurajat, iar el a reușit să mă ademenească și să mă transforme în prizoniera lui.

Măinile sale, deși reci, lasă în urmă o dâră de foc, o inexplicabilă fierbințeală, care îmi încinge sufletul cu totul și-mi arde gâttelejul, incapabil să-i ceară ceea ce trupul meu dorește, iar conștiința refuză vehement să conceapă. Vicleanul o știe, o simte și probabil, de aceea este aici, acum, cerându-mi ceea ce nu vreau să-i ofer.

Cu toate acestea, trebuie să admit, măcar față de mine, că senzațiile pe care mi le provoacă, fără niciun drept, sunt teribil de plăcute.

Am vrut să cred că apropierea lui va fi respingătoare și mi-am dorit, cu tot sufletul, ca răceala mâinilor lui să-mi provoace repulsie. Din păcate, m-am înșelat și acum, îmi demonstrează, cu vârf și-ndesat, contrariul.

Astăzi, după lungi așteptări, Hades profită de ceea ce i-am ținut ascuns, dar ce mă sperie cu adevărat nu e foamea lui, ci faptul că ador fiecare atingere a sa, deși sunt perfect conștientă că nu-l vreau. Sau, cel puțin, că n-ar trebui să-l vreau...

Am momente când îl detest cu cea mai mare înverșunare pentru ce mi-a făcut, dar clipele, precum cea de față, mă fac să fiu dependentă de apropierea sa. Cum este posibil?

M-am mândrit întotdeauna cu atitudinea mea puternică și cu voința mea de oțel. Mi-am luat mereu propriile decizii și mi-am purtat, de când mă știu, singură de grijă, iar, acum că mă găsesc atât de docilă sub palmele lui, mă simt ca o străină în propriul corp.

Brusc, îmi deschid ochii și mă trezesc, ca prin minune, din somnul înșelător, realizând că a fost numai un vis.

Doamne, ce mai vis!

Respirația îmi este alertă, iar inima îmi bubuie de parcă aș fi alergat un maraton întreg.

Totul a părut atât de viu, atât de real, încât sunt profund nedumerită și mă uit cu teamă la perna de lângă mine, constatând, totuși, că e neatinsă. Cearșaful, de asemenea, e nemișcat pe cealaltă jumătate a patului, exact așa cum mi-a promis el că va fi dimineață, când mă voi trezi și voi realiza că toată lupta s-a dat

numai și numai în interiorul meu. Din fericire, el nu va afla despre visul ăsta vreodată, pentru că nu am de gând să-i dau satisfacția de a-mi cunoaște gândurile.

Camera în care m-a lăsat singură este imensă și puternic luminată de razele intense ale lunii, care străbate geamul uriaș din fața mea.

Întrebarea pe care mi-am pus-o, încă din prima zi în care m-a adus aici, îmi apare din nou în minte: dintre toate camerele din conac, de ce a trebuit să-mi ofere tocmai camera lui?

Aceasta este decorată în stil victorian și reprezintă, în continuare, o enigmă pentru mine, la fel cum sunt și cele cinci tablouri care decorează peretele din fața uriașului pat cu baldachin.

Mi-a explicat că fiecare tablou redă o fațetă a femeii pe care și-o dorește: provocatoare, inteligentă, fermecătoare, încăpățânată și curajoasă. Așteaptă de secole ca aceste fațete să se întrunească într-o singură și minunată persoană, în cea care îi va aduce salvarea și care-i va fi lumină în întuneric. Dintr-un straniu motiv, are convingerea că eu sunt îngerul său salvator. Ce nebunie!

Mi-a zis că, într-o zi, voi ajunge să am toate acele calități, că ele zac ascunse undeva, adânc, în interiorul meu, dar nu pot să-l cred. Mi-e imposibil să mă transform, peste noapte, în ceva ce nu sunt, iar eu, în mod categoric, nu sunt nici provocatoare, nici curajoasă. În plus, ceva din interiorul meu insistă și-mi șoptește că fiecare tablou redă, de fapt, imaginea câte uneia dintre fostele sale neveste.

Când l-am întrebat dacă este așa cum gândesc, mi-a negat cu vehemență faptul că aș putea avea dreptate. Nu-l cred.

LIBRIS | We know books
Chiar vreau să ajung și eu, într-o zi, să fiu pictată, alături de acele cinci doamne pe care le țin la loc de cinste?

Dacă teoria mea e corectă, rămân cu o singură întrebare neelucidată: dacă, din multitudinea de femei pe care le-a întâlnit de-a lungul secolelor, doar pe acestea le-a iubit atât de mult, încât să le picteze și să le păstreze în amintire și în camera lui, de ce nu le-a transformat, astfel încât să le aibă alături pe veci? Un strop de venin ar fi rezolvat totul.

Probabil nu voi afla niciodată, așa cum nici el nu mă va avea niciodată. Nu precum își dorește.

Mi-a jurat că va avea răbdare eternă cu mine, dar, dacă vrea să fiu îngerul lui, ceea ce o antică profeție susține că așa fi, trebuie să-mi clădească raiul. Altfel, viața pentru mine, dar și pentru el, va fi un adevărat iad.

Capitolul 1

Muna

Este primul an în care lucrez ca asistent al unui designer vestimentar, după ce am absolvit, cu rezultate de invidiat, cursul de specialitate, un efort total de neînțeles pentru părinții mei. Și spun efort deoarece am muncit până la epuizare, frecând vase într-un restaurant de lux din acest blestemat oraș industrial în care locuiesc, ca să pot strânge banii necesari.

M-am pregătit intens pentru ceea ce mi-am dorit mereu să fac, am cusut și am discutat de mii de ori puținele materiale pe care mi-am permis să mi le cumpăr pentru a exersa acasă, înainte de examenul final, dar tot acest zbucium nu a fost suficient pentru a-mi clădi propriul nume într-o lume a bărbaților. Evident că nu am fost atât de visătoare, încât să îmi închipui că voi da lovitură din prima clipă, însă, am sperat, în secret, că voi fi remarcată și luată sub aripa protectoare a uneia dintre personalitățile care ne-au jurizat creațiile la prezentarea finală. Din păcate, nu am avut și nici nu o să am prea curând fondurile necesare pentru a merge înainte pe propriile mele picioare, motiv pentru care, momentan, mă mulțumesc cu postul de asistent de designer, chiar dacă, în sufletul meu, așa vrea ca o cu totul altă titulatură să-mi aparțină.

Într-o zi, lucrurile se vor schimba. Sunt sigură de asta. Trebuie doar să am răbdare. Problema e că, pentru o fată de douăzeci și cinci de ani, răbdarea este o imensă provocare.

Singurul lucru chiar mai dificil pentru o fată de vârsta mea? Să-și țină gura închisă, atunci când are ceva de comentat. Pentru a mia oară, sfatul mamei îmi răsună în minte:

Muna, puiule, ai grijă de gândurile tale, atunci când ești singură și controlează-ți vorbele atunci când ești în prezența altora. Dacă nu mă ascuți, ai să dai de greu.

De ce trebuie să aibă mereu dreptate? Zici că este o enciclopedie a vorbelor de duh, un almanah al sfaturilor sau o propovăduitoare a posibilelor întâmplări cu final nefericit.

Vârfurile degetelor mele lovesc absent suprafața mesei la care stau și-mi aștept sentința. De data asta, chiar realizez că am sfeclit-o. M-a luat gura pe dinainte și am spus ceva teribil despre una dintre cliente, iar această scâpare nu a fost privită cu ochi buni, deși șeful meu a fost singurul care mi-a auzit comentariul răutăcios.

Mi-e greu să găsesc o explicație pentru ceea ce mi-a ieșit printre buze. De obicei, nu sunt așa. Nu judec oamenii, nu încerc să le găsesc cusur și nici n-aș fi vrut să ies vreodată în evidență, cel puțin nu printr-un astfel de comportament. Nu am nicio justificare pentru ceea ce s-a întâmplat mai devreme și mă simt teribil. Acest moment a fost, cu siguranță, ceva izolat, iar afirmația *Șoldurile acelea n-o să arate niciodată bine în așa ceva*, o să-mi rămână imprimată în memorie drept ceva ce nu trebuie să mai repet vreodată.

— Ce, Doamne iartă-mă, a-nsemnat aia, Muna?

Ușa micului studio de creație se deschide și întrebarea lui Toni îmi ia cu asalt urechile, chiar dacă tonalitatea prin care o rostește este un soi de șoptit-strigat.

Toni este șeful meu, un bărbat deosebit, scund de statură, cu ochii verzi și cu părul șaten, așezat într-o perfectă tunsoare cu o cărare oblică. Și în clipa asta, este mai mult decât evident că l-am supărat foarte tare. Un asemenea comportament nu are ce să

caute într-un magazin ca al nostru, care are ca unic scop să facă oamenii să se simtă frumoși, puși în valoare de hainele pe care le creăm. Greșelile nu sunt permise, mai ales știind cât am muncit împreună pentru a pune afacerea pe picioare și pentru a o face, măcar cât de cât, cunoscută.

Ne-am întâlnit la cursul de design și ne-am împrietenit încă din prima clipă, natura sa extrem de jovială creându-mi o bună impresie. În momentul în care am avut de lucrat în echipă și am reușit, cu mare ușurință, plus într-un timp record, să realizăm împreună o creație catalogată drept *uimitoare*, am știut amândoi că am putea forma o pereche perfectă la locul de muncă, deși, uneori, ideile noastre ajung să mai fie și în antiteză.

În lumina accidentului proaspăt petrecut, îl fixez cu privirea, dorindu-mi să-mi citească în ochi sinceritatea cu care urmează să mă scuz. Este un bărbat inteligent și cu siguranță, mă va înțelege. Doar mă cunoaște și știe că nu aș periclita niciodată, cel puțin nu în mod voit, poziția la care am muncit atât de mult ca să ajungem.

Aș vrea să-i evidențiez faptul că, dacă își încrucișează mai tare brațele la piept, cele două bolduri, pe care le are fixate în buzunarul cămășii de un roz aprins, ar putea, cu ușurință, să îl înțepe. Cu toate acestea, îmi mușc limba și nu-i spun nimic, trecând, mai degrabă, la a discuta situația incomodă pentru care m-a pus să-l aștept aici.

— Îmi pare extrem de rău. Nu știi ce a fost în capul meu, Toni. Crezi că mă poți ierta?

— Vreau să-ți fie extrem de clar că acea femeie, ale cărei șolduri, citez: *n-o să arate niciodată bine*, este una dintre clientele noastre de top; o persoană care varsă lunar o grămadă de bani pentru creațiile noastre, bani din care și tu îți iei salariul, în cazul în care ai uitat cumva acest mic detaliu.

— Nu am uitat. A fost ceva extraordinar de prostesc să o judec, dar, pur și simplu, mi-a scăpat. Ce era să fac? Mi se pare absurd că alege cu încăpățănare un model care nu o avantajează deloc în zona cu pricina. Înțelegi la ce mă refer.

— Noi nu suntem aici ca să o supărăm, ci să-i dăm, de fiecare dată, exact ceea ce își dorește. Simplu!

— Cu riscul de-a o lăsa să ia decizii proaste?

— Ar trebui să fii mai interesată de câștigurile materiale decât de oferirea unor opinii pe care nimeni nu ți le cere.

— Dacă-ți amintești, la finalul cursului, ni s-a spus că un bun designer este și un excelent consilier vestimentar. Nu crezi că am avea mai mult de câștigat dacă ne-am folosi expertiza pentru a da și sfaturi, nu doar pentru a croi?

— Și dacă am avea de pierdut? Ai fi dispusă să riști? Eu nu și nici nu voi alege vreodată calea care-mi va putea periclita încasările.

— Doamne, Toni! Te poți gândi și la altceva în afară de bani?

— Sincer? Nu.

Oftez, frustrată.

Simt cum tensiunea îmi face fruntea să pulseze. Uneori, aș vrea să fie mai deschis la sugestii, dar asta e o trăsătură a lui care pare imposibil de schimbat.

— Cum de am ajuns în situația în care tu îți exprimi dezacordul față de mine, când eu ar trebui să fiu cel iritat? Chiar dacă mereu ți-am fost, mai degrabă, un prieten decât un șef, nu uita că eu sunt cel care ia deciziile aici.

Mă ridic de la masă doar pentru a mă așeza, imediat, la loc. Încăperea este atât de mică, încât intenția mea de a face câțiva pași este curmată fără drept de apel.

Trebuie să accept că eu și *șeful meu* nu o să fim niciodată pe aceeași lungime de undă, pentru că lui Toni nu îi pasă atât de mult de clienți, precum îi pasă de bani. Viziunile noastre sunt total diferite, dar, la finalul zilei, am nevoie de salariul pe care mi-l oferă. Simplu și concis, nu pot continua să-mi susțin un punct de vedere care este, din start, îngropat sub nivelul petrolului de încăpățănarea lui.

— OK, ai dreptate, aleg să-i zic, pentru a aplana tensiunea. Chiar îmi pare rău și-ți promit că nu se va mai repeta.

— Ai face bine să ții minte discuția asta. Nu voi tolera un al doilea incident.

— Am să fac tot posibilul să-mi țin opiniile pentru mine.

— Minunat! Mă bucur că ne-am înțeles. Acum, fuguța la treabă!

Nu mai aștept să adauge nimic altceva, bucuroasă fiind că acel comentariu stupid nu mi-a fost bilet de concediere, așa cum mă temeam că se va întâmpla și pornesc spre zona mea de lucru. Am nevoie de acest loc de muncă mai mult decât am nevoie de aer. În afara rampei de lansare pe care mi-o poate oferi pe termen lung, cu bănuții de aici reușesc să-mi ajut părinții să plătească rata la casa în care locuim și la terenul aferent, amplasat într-o suburbie. Oricât de greu mi-ar fi, nu-i pot lăsa să piardă tot ceea ce s-au luptat o viață întregă ca să aibă.

Am trecut prin vremuri grele împreună, dar am fost mereu cu fruntea sus și sunt perfect conștientă de eforturile pe care le-au făcut pentru ca eu să-mi pot termina școala.

Nimeni din neamul nostru nu a ajuns la universitate până la mine. În consecință, mândria a fost uriașă pentru bieții mei părinți, atunci când am absolvit.

Nu mi-e rușine să recunosc că provin dintr-o familie cu posibilități limitate, dar asta nu înseamnă că, pentru mine, nu vreau mai mult. Dorința mea a fost mereu să-mi depășesc condiția, să mă afirm, să-mi pun talentul la bătaie, până în momentul în care viața îmi va oferi șansa pe care o aștept. Nu știu exact care va fi aceea, dar știu sigur că va veni, mai devreme sau mai târziu.

Pot spune că am croitoria în sânge, având în vedere că mama lucrează la una dintre vechile fabrici de textile din oraș. Ea mi-a insuflat dragostea pentru materiale, grija pentru cusături și croiuri, dar și plăcerea de a crea o formă uimitoare dintr-o simplă bucată de material. Tot ea m-a făcut să iubesc culorile, având în vedere că toate hăinuțele pe care mi le făcea, atunci când eram mai mică, proveneau din multe bucăți luate, pe ascuns, din fabrică, de la coșul de resturi textile. Pasiunea pentru acest domeniu s-a transmis de la o generație la alta, toate femeile din neamul nostru fiind croitorese. Acum, eu vreau să rup acest lanț și să mă ridic la un nivel mai înalt. Visul meu este să ajung designer și mi-am jurat că am să fac tot ceea ce îmi stă în putință pentru a-l atinge. Am convingerea că m-am născut sub o stea norocoasă și că ce-i al meu e pus deoparte.

Deși părinții nu mi-au tăiat aripile într-un mod categoric, nici nu mi-au oferit susținerea de care aveam cea mai mare nevoie, pe cea emoțională, pentru că nu m-au înțeles.

Tata, șofer pe ambulanță, și-a dorit, de când mă știu, să devin asistentă. Mi-a zis, în repetate rânduri, că acel post mi-ar garanta mijloacele necesare pentru un trai mai mult decât liniștit. De fapt, mi-a făgăduit până și că ar putea să mijlocească intrarea mea pe una dintre secțiile spitalului din oraș. Nu m-a certat niciodată

pentru că am ales o altă carieră, dar i-am simțit dezamăgirea și m-am întristat, dar asta nu înseamnă că am să renunț la ceea ce-mi doresc. Nu doar că vreau ca, într-o zi, să fie mândru de ceea ce am ajuns, dar vreau și să-i demonstrez că se poate și pe calea aleasă de mine. Cu toate acestea, până atunci, mai am mult de lucrat.

Mă uit la manechinul aflat în fața mesei mele, care e plină ochi cu schițe și cu diferite accesorii și mă iau, din nou, cu mâinile de cap. Cum voi reuși, oare, să urmez indicațiile lui Toni pentru noul model, când eu simt să fac ceva mult mai îndrăzneț; ceva cu totul ieșit din tipare?

Șeful meu, deși este un tip extraordinar de serios, din care mi-am făcut un prieten de nădejde, are o mare problemă: nu-i place să riște prea mult. Provine dintr-o familie înstărită, iar grija zilei de mâine nu este o reală problemă pentru el, totuși, se comportă de parcă pierderea oricărui bănuț investit în această afacere ar fi o tragedie.

O voce interioară îmi spune să-mi văd de îndatoririle pe care le am și să am răbdare. Toate lucrurile se întâmplă cu un anumit sens, chiar dacă, pentru moment, nu pot înțelege exact care este el. În cele din urmă, suntem doar noi doi aici, iar mediul de lucru trebuie să fie unul lipsit de tensiuni.

Îmi scot metrul din buzunar și mă așez în genunchi în fața manechinului pentru a măsura lungimea. Ofterez și mă întorc la treabă, evitând să mă mai gândesc la altceva. Astăzi va fi o zi lungă.

Noaptea este momentul meu favorit, atât de mult așteptat și extrem de râvnit. Este, pentru mine, o gură de apă în deșertul uscat. Niciun om nu mă poate înțelege și nicio altă făptură, la fel de noctură ca mine, nu m-ar putea contrazice. Întunericul nu mă înspăimântă câtuși de puțin, iar razele blânde, aproape insesizabile, ale lunii, care domnește pe cer, mă mângâie așa cum nimeni nu o poate face. Nimeni nu se poate apropia suficient de mult încât să-și permită un astfel de gest. Ar fi mult prea periculos și complet neindicat.

Noaptea nu sunt obligat să ies cu ochelarii fumurii și nici cu pălăria cu boruri largi, deoarece nu sunt atacat de mârșavele raze ale soarelui. Noaptea nu trebuie să mă prefac că nu sunt ceea ce sunt de fapt. Noapte nu trebuie să-mi ascund paloarea pielii și nici să mă tem că cineva m-ar putea considera ciudat. Noaptea sunt, pur și simplu, eu.

Îmi place să evit termenul de *vampir*, acea creatură mitologică despre care se tot vorbește. Eu mă consider, mai degrabă, o ființă a infernului, care, deși trăiește într-o lume modernă, a oamenilor, are un caracter ușor arhaic și porniri sălbaticе, pe care se forțează să le țină în frâu, cât de mult poate.

Uneori mă întreb dacă numele meu este un blestem și dacă mama, o femeie atee, fără frică de Dumnezeu, a supărat divinitatea atunci când m-a născut și m-a botezat Hades. Am fost un copil făcut din flori, iar ironia semnificației numelui pe care îl port nu-mi scapă.

Eu chiar sunt *cel nevăzut*.

Aș putea spune că această semnificație este de-a dreptul ilară, mai ales având în vedere situația în care mă aflu. Pot, într-adevăr, să fiu de nevăzut, datorită rapidității cu care mă mișc, abilitate pe care o folosesc adesea, mai ales atunci când atac. Sunt un animal feroce, atunci mă las în voia instinctului, care încearcă, din răspuțeri, să mă domine. Îl stăvilesc cât pot, însă nu este mereu atât de ușor precum ai crede. Tendințele violente bat mereu la ușa conștiinței mele care, din fericire, încă mai există. Cred că este singurul lucru care mi-a rămas din vechea mea existență, cea de care, uneori, îmi amintesc cu jind. Nu mai sunt om, deși încă par destul de uman, dacă nu punem la socoteală paloarea feței mele, pe care o tratez zilnic cu un strat generos de pudră bej.

Aparențele sunt înșelătoare. Eu sunt înșelător. Tot ceea ce ține de mine este o fațadă minunată, sub care se ascunde iadul.

De-a lungul timpului, mi-am testat limitele în tot felul de scenarii și am înțeles că, dacă las instinctul să mă conducă, am să fac prea multe ravagii în jurul meu. În consecință, încerc să fiu cât se poate de precaut și să limitez daunele.

Evident că nu sunt fără vină și că rănesc pentru a-mi potoli setea care-mi arde gâtul. Toți cei ca mine o fac, nu că asta ar fi o scuză. Singura diferență dintre restul și mine este că eu aleg, în mod conștient, să nu omor. Nu vreau să pun capăt zilelor unui om și am decis asta demult. Nu-mi pot atribui rolul de diavol pe acest pământ. Altcineva este mult mai în măsură să o facă.

Mi-am dezvoltat un obicei din a mă hrăni doar atât cât am nevoie ca să supraviețuiesc, fără să am, vreodată, senzația de sațietate. Adesea, am tendința de a mă considera milostiv și-mi face o deosebită plăcere să le arăt celor care îmi cad pradă cât de